

UZASADNIENIE

K. T. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. prawomocnym wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 04 marca 2013 r. w sprawie II K 821/12 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 178a § 1 kk, za które na podstawie art. 178 a § 1 kk została wymierzona kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 23 marca 2013 roku;

II. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 26 czerwca 2014 r. w sprawie II K 1202/12, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 października 2014 r. w sprawie IV Ka 553/14, za przestępstwa wyczerpujące dyspozycję art. 284 § 2 kk i art. 190 § 1 kk, za które na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk została wymierzona kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 21 października 2014 roku; postanowieniem z dnia 06 kwietnia 2017 roku w sprawie II Ko 148/17 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. zarządził skazanemu K. T. wykonanie powyższej kary łącznej pozbawienia wolności, skazany K. T. rozpoczął odbywanie kary łącznej pozbawienia wolności w dniu 30 października 2017 r. godz. 15:00, a jej koniec przypada na 27 lutego 2019 roku godz. 15:00;

III. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 13 sierpnia 2014 r. w sprawie II K 929/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 286 § 1 kk w zb. z art. 230 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk została wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 30 grudnia 2014 roku; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 05 września 2017 roku w sprawie II Ko 744/17, zmienionym postanowieniem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 15 listopada 2017 roku w sprawie IV Kzw 631/17 zarządzono skazanemu K. T. wykonanie kary 1 roku pozbawienia wolności z jednoczesnym skróceniem na podstawie art. 75 § 3a kk jej wykonywania do 6 miesięcy, skazany K. T. rozpocznie odbywanie powyższej kary pozbawienia wolności w dniu 25 czerwca 2020 r. godz. 15:00, a jej koniec przypada na 22 grudnia 2020 roku godz. 15:00;

IV. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 04 lutego 2015 r. w sprawie II K 1230/13 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 230 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt.1 kk została wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, wyrok uprawomocnił się w dniu 23 czerwca 2015 roku;

V. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 18 grudnia 2015 r. w sprawie II K 602/14 za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 230 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk oraz art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt.1 kk została wymierzona kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat oraz kara 100 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 złotych każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 24 lutego 2016 roku; postanowieniem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 29 sierpnia 2017 roku w sprawie II Ko 903/17 zarządzono skazanemu K. T. wykonanie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych została wykonana przez skazanego w całości, skazany K. T. rozpocznie odbywanie powyższej kary pozbawienia wolności w dniu 22 grudnia 2020 r. godz. 15:00, a jej koniec przypada na 20 czerwca 2022 roku godz. 15:00;

VI. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie VI K 468/14, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 października 2016 r. w sprawie IV Ka

413/16, za przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 230 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk została wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności oraz kara 120 stawek dziennych grzywny w wysokości 10 złotych każda, wyrok uprawomocnił się w dniu 19 października 2016 roku; skazany K. T. rozpocznie odbywanie powyższej kary pozbawienia wolności w dniu 27 lutego 2019 r. godz. 15:00, a jej koniec przypada na 27 lutego 2020 roku godz. 15:00;

VII. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 19 października 2016 r. w sprawie II K 578/16, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie IV Ka 12/17, za przestępstwa wyczerpujące dyspozycję art. 226 § 1 kk, za które na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 3 kk została wymierzona kara łączna 4 miesięcy pozbawienia wolności i 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres zatrzymania od dnia 22 czerwca 2016 roku godz. 22:30 do dnia 23 czerwca 2016 roku godz. 12:40, wyrok uprawomocnił się w dniu 24 lutego 2017 roku; skazany K. T. rozpocznie odbywanie powyższej kary 4 miesięcy pozbawienia wolności w dniu 27 lutego 2020 r. godz. 15:00, a jej koniec przypada na 25 czerwca 2020 roku godz. 15:00;

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem łącznym z dnia 5 kwietnia 2018 roku w sprawie II K 828/17:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk, art. 87 § 1 kk i art. 89 § 1a i 1b kk za przestępstwa opisane wyrokami w punktach II, III, IV, V, VI i VII niniejszego wyroku orzekł wobec skazanego K. T. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres zatrzymania w sprawie II K 578/16 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim od dnia 22 czerwca 2016 roku godz. 22:30 do dnia 23 czerwca 2016 roku godz. 12:40 oraz okresy dotychczas odbytych kar z wyroków podlegających łączeniu;

3. wyroki opisane w punktach II, III, IV, V, VI i VII w części dotyczącej kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności uznał za pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, a w pozostałym zakresie pozostawił do odrębnego wykonania;

4. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazanie w sprawie II K 821/12 Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim opisane w punkcie I,

5. zwolnił skazanego K. T. od kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok został zaskarżony w części przez obrońcę skazanego. W apelacji wywiedzionej z treści art. 438 pkt 4 kpk obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej. Obrońca argumentował swoje stanowisko bliskością czasową popełnionych przestępstw oraz nieuwzględnieniem przez Sąd I instancji faktu częściowego naprawienia przez skazanego wyrządzonych szkód, jak też naruszeniem przez Sąd Rejonowy reguły wnioskującej z art. 89 § 1b kk wobec łączenia wyroków z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie kary łącznej w mniejszym rozmiarze przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 czerwca 2018 roku:

Obrońca skazanego popierał apelację i wnioski w niej zawarte.

Prokurator wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy skazanego i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego K. T. okazała się bezzasadna.

Chybiony jest bowiem jedyny podniesiony w apelacji zarzut związany z rażąco niewspółmiernością orzeczonej kary łącznej i z brakiem zastosowania zasady pełnej absorpcji przy łączeniu kar jednostkowych.

Sąd Rejonowy słusznie zastosował przy wymiarze orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zasadę częściowej absorpcji i należycie to uzasadnił.

Wskazać należy, iż wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowy i podmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast oparcie wymiaru tej kary na zasadzie kumulacji lub absorpcji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia (po. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie - II Wydział Karny z dnia 9 czerwca 2015 r. II AKa 101/15). Sąd meriti w zaskarżonym wyroku orzekł karę 4 lat pozbawienia wolności. Podkreślić należy, iż w aspekcie ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie zasad wymiaru kary i środków karnych wypływa z niego konkluzja, iż zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku, KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku, V KRN 230/72, niepublikowany). Podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy zważył również, iż rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił całokształt okoliczności rzutujących na wymiar orzeczonej wobec skazanego K. T. łącznej kary pozbawienia wolności. Uznać zatem należy, że Sąd pierwszej instancji należycie ustalił i ocenił okoliczności podmiotowe dotyczące osoby sprawcy, jak również prawidłowo umotywowował rodzaj zaistniałego między przestępstwami związku podmiotowo-przedmiotowego mającego wpływ na wybór zasady kształtowania kary łącznej pozbawienia wolności.

W rozpoznawanej sprawie, związek zachodzący pomiędzy przestępstwami jest umiarkowany i nie zachodzą przesłanki zastosowania zasady pełnej absorpcji. Nawet gdyby taki związek istniał to zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem (OSNKW 1974 poz.89) nawet związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji prawnej czynów nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji kar przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem szkodliwości społecznej i z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez żadnego wpływu dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść skazany za zbiegające się przestępstwa.

Co do związku przedmiotowo – podmiotowego popełnionych przez skazanego przestępstw, należy wskazać, iż nie był on na tyle silny, aby zastosować zasadę pełnej absorpcji. Słusznie wskazał bowiem Sąd meriti, iż pośród popełnionych przez skazanego przestępstw podlegających łączeniu były czyny godzące w różnego rodzaju dobra prawne tj. przeciwko mieniu (art. 284§ 2 kk, art. 286 § 1 kk), wolności (art. 190 § 1 kk), działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego(art. 230 § 1 kk, art. 226 § 1 kk). Wprawdzie większość czynów dotyczyła naruszenia mienia, jednakże uzasadniało to zastosowanie jedynie zasady częściowej absorpcji, gdyż z uwagi na pozostałe czyny, brak było wystarczającego związku przedmiotowego, który uzasadniałby zastosowanie pełnej absorpcji. Brak było również związku o charakterze podmiotowym, gdyż przestępstwa popełnione przez oskarżonego zostały dokonane przeciwko różnym pokrzywdzonym. Trudno też zgodzić się ze skarżącym, iż rozpiętość czasowa pomiędzy czynami dokonanymi

przez skazanego K. T. była nieznaczna. Odstęp czasowy pomiędzy czynami wynosi bowiem około 3 lat. Nie bez znaczenia pozostaje również to, że czyny oskarżonego polegające na naruszeniu mienia zostały przez niego popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co świadczy o ich znacznej szkodliwości społecznej.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i związek przedmiotowo-podmiotowy oraz czasowo-przestrzenny zachodzący w przypadku wyroków podlegających łączeniu, absolutnie wykluczał zastosowanie wobec skazanego K. T. zasady pełnej absorpcji, obligował natomiast do przyjęcia zasady mieszanej.

Ponadto Sąd Rejonowy – jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia – wziął także we właściwym stopniu pod uwagę opinię o skazanym przedstawioną przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego w P.. W opinii wskazano, iż wprowadzenie zachowania skazanego należy uznać za poprawne, jednakże przebywa on w izolacji krótko i proces jego resocjalizacji nie został jeszcze ukończony. Przy tym należy podkreślić, iż skazany nie zrealizował w pełni obowiązku naprawienia szkody wobec pokrzywdzonych. Wbrew twierdzeniu skarżącego spłaceniu należności z tego tytułu jedynie w nieznacznej części, biorąc pod uwagę całą sumę zaległych należności, nie może działać na korzyść skazanego. Zachowanie to świadczy jedynie o negatywnym stosunku K. T. do orzeczonych kar i środków karnych.

Sąd Rejonowy słusznie zatem zastosował przy wymiarze orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zasadę mieszaną (aspiracji) i należycie to uzasadnił. Również stopień wyważenia zasad absorpcji i kumulacji w ramach zastosowanej zasady aspiracji jest trafny i zasługuje na aprobatę Sądu Okręgowego. Wskazać należy, iż liczba przestępstw popełnionych przez skazanego jest znaczna, związek czasowy jest nieduży, a związek podmiotowo - przedmiotowy nie jest aż tak silny, by brać go na korzyść skazanego. Dlatego zastosowanie przez Sąd Rejonowy zasady aspiracji w stopniu stanowiącym mniej więcej połowę drogi między zasadą absorpcji, a zasadą kumulacji było jak najbardziej uprawnione i zasługuje na aprobatę Sądu Odwoławczego. Wskazać należy, że instytucja wyroku łącznego nie jest ustanowiona tylko by polepszać sytuację prawną skazanego, jednocześnie też nie może ona istotnie zwiększyć dolegliwości karnej objętej tego rodzaju orzeczeniem osoby. W przedmiotowej sprawie nie ma tego istotnego pogorszenia sytuacji prawnej skazanego bowiem kara łączna została orzeczona w granicach sumy wszystkich skazań znajdujących się w zaskarżonym wyroku łącznym.

Wbrew twierdzeniu skarżącego Sąd Rejonowy, orzekając w przedmiocie kary łącznej, co do prawomocnego wyroku w sprawie II K 1230/13 zawartego w punkcie 4 zaskarżonego wyroku łącznego, nie dopuścił się obrazy art. 89 § 1b kk. Sąd I instancji stosując ww. regulację przyjął zgodnie z nią, iż miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Tak więc mając na względzie treść wyroku w sprawie II K 1230/13, gdzie orzeczono wobec skazanego karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 3 lat, Sąd Rejonowy orzekając w zakresie kary łącznej słusznie wziął pod uwagę karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy.

Zauważyć trzeba, iż Sąd Rejonowy mógł orzec karę łączną – jeśli chodzi o wyroki opisane w punktach od II do VII wyroku łącznego – od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 4 miesięcy, bądź w przypadku, gdyby Sąd nie uwzględnił skrócenia kary orzeczonej w wyroku w sprawie II K 929/13 wskazanym w punkcie 3 zaskarżonego orzeczenia, do 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy trafnie więc uznał, iż właściwą karą łączną dla K. T. będzie kara 4 lat pozbawienia wolności.

Podsumowując - orzeczona kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy skazanego i stopnia społecznej szkodliwości jego czynów, oraz oddaje w należyty sposób natężenie jego kryminalnej działalności. Kara ta spełnia również cele wychowawcze wobec skazanego, dzięki wyrobieniu w nim poczucia nieuchronności kary zapobiegną ponownemu popełnianiu przez niego przestępstw w przyszłości.

Z powyższych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim zwolnił skazanego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 624 § 1 kpk, kierując się jego ciężką sytuacją finansową (odbywa karę pozbawienia wolności).